

ze zákona, neboť soud povolující exekuci, musí tuto otázku zkoumati z úřední moci. Frant. Bauer.

proti ní, jsou příslušné podle § 1, čís. 1 nařízení ze 14. dubna 1939 německé soudy. Frydrych.

Smlouva o rozsudím mezi německým státním příslušníkem a příslušníkem Protektorátu.

S výhradou, že není povoláno autoritativně vykládati právní otázky, sdělilo ministerstvo spravedlnosti rozhodčímu soudu jednomu Svazu průmyslových podniků toto:

Ustanovení čtvrtého oddílu civilního řádu soudního o řízení rozhodčím nebyla dotčena předpisy nařízení ze dne 14. dubna 1939 o německém soudnictví v Protektorátu Čechy a Morava a o výkonu občanské pravomoci v Protektorátu Čechy a Morava (Říš. zák. I, str. 752 a 759). Může proto býti smlouva o rozsudím mezi německým státním příslušníkem a příslušníkem Protektorátu platně uzavřena.

Co se však týče platnosti smluv o rozsudím ujednaných před nabytím účinnosti nařízení o německém soudnictví v Protektorátu Čechy a Morava ze dne 14. dubna 1939, dlužno pečlivě uvážit v jednotlivém případě, zda politickými událostmi nedošlo ke zrušení smlouvy o rozsudím proto, že se okolnosti a poměry pozměnily tou měrou, že by slušelo míti za to, že kdyby strany byly předvíдалy tyto změny, nebyly by učinily úmluvy o rozsudím (srov. rozh. nejv. soudu z 12. ledna 1920, R I 23/20, č. 373 Sb. n. s.). Toto stanovisko může arci vésti k výsledku, že německou stranu nebude lze pokládati za vázanou smlouvou o rozsudím. Bylo by proto třeba, aby v každém případě byl předem v tom směru učiněn na německou stranu dotaz.

Upozorňuje se, že pro žalobu na zrušení rozhodčího výroku (§ 596 c. ř. s.), který byl vydán pro osobu německé státní příslušnosti nebo

Přípustnost opravných prostředků proti usnesení podle § 394 ex. ř.

Podle § 402, odst. 2 ex. ř. ve znění čl. II. zák. č. 314/36 Sb. není proti rozhodnutí soudů druhé stolice o zatímních opatřeních dalších opravných prostředků. Plen. rozh. čís. 14.573 Sb. n. s. bylo uvedené zákonné ustanovení vyloženo v tom smyslu, že tento výjimečný předpis platí jen pro druhý oddíl druhého dílu exekučního řádu o prozatímních opatřeních, zůstalo však dále pochybným, zda uvedený předpis platí ve všech případech, na něž se vztahují §§ 378—402 ex. ř., či jen v oněch, které mají povahu prozatímnosti a přechodnosti (srov. důvody plen. rozh. č. 14.573 Sb. n. s.). Takovouto právní povahu nemá usnesení o náhradě majetkové škody, která byla odpůrci způsobena navrženým a povoleným prozatímním opatřením (§ 394 ex. ř.). V rozh. č. 15.022 Sb. n. s. odmítl nejvyšší soud dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž tento napadené usnesení zrušil a prvému soudu uložil nové jednání a rozhodnutí, vycházející z názoru, že se nové ustanovení § 402, odst. 2 ex. ř. vztahuje i na tento případ. Tato praxe však byla v rozh. č. 17.226 Sb. n. s. opuštěna a dovolací rekurs proti změňujícímu nebo zrušovacímu usnesení s výhradou pravomoci (§§ 78 ex. ř., 527 cřs.) uznán přípustným v podstatě z toho důvodu, že řízení o majetkovou náhradu podle § 394 ex. ř. není již řízením o povolení neb provádění prozatímního opatření, nýbrž řízením zvláštním, které již nemá povahu prozatímnosti a přechodnosti a které se provádí teprve po té, kdy vlastní řízení o prozatímním opatření již skončilo.

Proti s o u h l a s n ý m usnesením nižších soudů o majetkové náhradě není arci dovolací rekurs přípustným podle §§ 78 ex. ř. a 528, odst. 1 cřs.
Frant. Bauer.

Postup vůči židovským podnikům, řízeným správcem.

Židovské podniky, které jsou spravovány správci dosazenými říšským protektorem v Čechách a na Moravě nebo příslušným vrchním zemským radou podle § 9 nařízení říšského protektora o židovském majetku z 21. června 1939 (Věstník nařízení říšského protektora 1939, č. 6, str. 45 a násl.) jsou z hospodářského hlediska postaveny na roveň nežidovským podnikům. To platí zejména pro přidělování kontingentů, zadávání veřejných dodávek, styku s bankami, zúčtování bankovních účtů atd.

Pokud v policejních nařízeních je nařízeno označení židovských podniků, jest třeba podniky řízené správcem z označení toho vyjmouti, jak se také zpravidla stalo.

Má-li býti ve výjimečných případech od této úpravy upuštěno, bude správce úřadem, který jej dosadil, vzbídnut, aby příslušná místa o tom zpravil.

Toto ustanovení neplatí pro podniky, které byly příslušnými místy zabaveny pro činnost státu nepřátelskou nebo tomu se rovnajícimu jednání majitele, nebo ve kterých je dosazen správce podle nařízení o nakládání s nepřátelským majetkem ze dne 15. ledna 1940 (Věstník nařízení říšského protektora 1940, č. 6, str. 28 a násl.), pokud spravující osoba není zároveň říšským protektorem nebo příslušným vrchním zemským radou dosazena jako správce podle § 9 nařízení říšského protektora o židovském majetku.

Postavení podniků pod vedením správců naroveň s nežidovskými

podniky platí jen v hospodářském ohledu. Jinak jest podnik i nadále podnikem židovským.

Tyto směrnice jsou obsaženy ve výnosu říšského protektora ze dne 20. dubna 1940, č. II/1 Jd - 6545/40 a otištěny ve Věstníku ministerstva vnitra v Praze, ročník XXII/1940, čís. 5, pod č. 74.
pšř.

○ cenových přestupcích II.

Vládním nařízením z 8. května 1940 č. 189 Sb. byly provedeny některé změny nařízení z 10. května 1939 č. 121 Sb. o zřízení nejvyššího úřadu cenového. Velká část těchto změn týká se oblasti přestupkové a správního trestního řízení. Poněvadž jsme v tomto časopise referovali o původních trestních předpisech (viz můj článek »O cenových přestupcích«, Právní praxe, r. III/1939, č. 7-8, str. 203 a n.), uvedeme jaké změny přineslo nařízení č. 189/40 Sb.

Změna nastala především v trestní sankci, ježto peněžitá pokuta zvyšuje se nyní z původního 1 milionu K na 3,000.000 K; vězení jednoho roku jako maximální výměra trestu na svobodě se však nemění.

Novinkou je dále zavedení blokovaného trestního řízení, které je upraveno nově vsunutým § 12a. Nejvyšší úřad cenový je tudíž oprávněn uložit politickým úřadům, aby v mezích své trestní pravomoci ve věcech cenových zmocnily orgány veřejné moci k ukládání veřejných pokut na místě činu podle § 19 vl. nař. ze dne 6. března 1936 č. 51 Sb. V tomto blokovém řízení mohou však býti ukládány peněžitě pokuty jen do výše 500 K. Bližší směrnice jest oprávněn vydati nejvyšší úřad cenový v dohodě s ministerstvem vnitra, zejména pokud jde o okruh osob, jež mají k tomuto řízení býti zmocněny, dále pokud jde o jejich postup a trestní sazby.